

Valtera R-a. Po rozumu Šu 92 odstavec druhý čís. 1 nesp. říz. jest v takovém případě sepsati inventář z úřední povinnosti. Podle Šu 97 nesp. říz. má inventář obsahovati přesný a úplný seznam veškerého movitého i nemovitého jmění, v jehož držení se zůstavitel v čas smrti nalézal a musí inventář obsahovati cenu zůstaveného majetku v době úmrtí. Aby tomuto požadavku bylo vyhověno, nestačí, aby, jde-li o pozůstalost společníka veřejné obchodní společnosti, pojat byl do inventáře podíl společníka ve společnosti podle toho, jak se jeví na kapitálovém kontě společníkově. Uzavírka kapitálového konta není totiž než výpočet podle obchodních knih, oč se jmění společníka v tu kterou dobu účastenstvím jeho ve společnosti zvětšilo nebo zmenšilo (čl. 106 obch. zák.) a nevyjadřuje vždycky pravého stavu podílu, to jest podle skutečného majetku společnosti. Má-li tedy Šu 97 nesp. říz. inventář odpovídati, nutno pojati do něho podíl společníka podle skutečného jmění společnosti a k tomu cíli nutno předložiti uzavírku o podílu společníkově zřízenou dle tohoto skutečného majetku společnosti. To plyne též z ustanovení čl. 130 obch. zák., neboť dle tohoto čl. platí jako pravidlo, že, vypadne-li jeden ze společníků veřejné obchodní společnosti, jest určiti jeho podíl, jenž pak vyplacen býti má, podle skutečného stavu majetku společnosti v době vypadnutí společníka. Vzhledem k uvedeným ustanovením zákona není tedy proti zákonu, bylo-li stěžovatelce uloženo předložiti likvidační bilanci o podíle Osvalda R-a, čímž jest (Staub-Pisko ai 1908 I. díl str. 138 a 357) rozuměti bilanci, zřízenou podle skutečného majetku společnosti. Dotyčné usnesení jest i tím plně ospravedlněno, že účastníci v pozůstalostním řízení projeví v protokolech ze dne 12. července 1923 a ze dne 24. července 1923 pochybnosti o správnosti stěžovatelčina údaje o výši podílu Osvalda R-a. Že bylo uloženo předložiti likvidační bilanci stěžovatelce a nikoli dědicům, není rovněž zřejmou protizákonností. Okolnost, že se zřízením likvidační bilance budou po případě spojeny větší náklady, nepadá na váhu, ježto podle Šu 111 nesp. říz. útraty inventury postihují pozůstalostní podstatu a že by bilanci předložiti nesmělo býti uloženo společnosti, neplyne ani z Šu 106 nesp. říz. ani z jiných ustanovení zákona (srovnej § 1199 a 1206 obč. zák. a čl. 28 a násl. a 105, 130 obch. zák.).

Čís. 3711.

Sudiště dle Šu 88, odstavec prvý j. n.

Doložka v objednacím lístku, podepsaná oběma smluvníky a určující splatnost závazku v určitém místě, platí pro závazky obou stran a nemůže býti změněna doložkou, vepsanou jednostranně prodátem do faktury (§ 88, odstavec druhý j. n.).

Význam doložky v objednacím lístku: »franko dráha X.«.

• (Rozh. ze dne 15. dubna 1924, R I 247/24.)

Kupitel (liberecká firma) domáhal se na prodávateli (nuselská firma) odškodnění za nenáležitě splnění smlouvy na okresním soudě v Liberci, odůvodniv místní příslušnost doložkou na objednacím lístku: »splatno

a žalovatelnou v Liberci«. Žalovaný vznesl námitku místní nepříslušnosti, ježto dle objednacího listku měla být kupní cena vybrána dobírkou, ježto dále se zbožím zaslal fakturu s doložkou: »splatno a žalovatelnou Nusle« a ježto objednávací listek obsahoval doložku »franco dráha Praha«. Soud první stolice námitku místní nepříslušnosti zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle §u 88 odstavec první j. n. lze podat žaloby pro nenáležitě splnění smlouvy, jakou jest tato žaloba, na soudě místa, kde má smlouva dle ujednání stran býti žalovaným: splněna. Ujednání musí býti soudu prokázáno listinou. Všecky tyto podmínky v tomto sporu jsou splněny. V objednacím listku, jenž jest, jak nesporno, podepsán oběma stranami, jest obsažena doložka »splatno a žalovatelnou v Liberci«. Že by doložkou tou byla splatnost obmezena pouze na závazek jedné strany, na cenu trhovou, kterou má platiti objednatel, netvrdila ve sporu žádná ze stran. Dlužno tedy vztahovati působnost doložky té na závazky obou stran, tudíž i na závazek prodávatelův, to tím spíše, když se prodávatel ve sporu ani nehájil tím, že jeho závazek byl splatným (splnitelným) v Nuslech, jak rekursní soud za to má. Poněvadž tedy žalován jest prodávající a jeho závazek podle úmluvy stran, osvědčené doložkou na objednacím listku, byl splatným a žalovatelným v Liberci, jest odůvodněn pro žalobní nárok soud splniště v Liberci dle §u 88 odstavec první j. n. Tomu není na závadu, že trhová cena měla se zaplatiti dobírkou a že faktura, současně se zbožím zasláná, obsahovala doložku »splatno a žalovatelnou v Nuslech«, neboť, měla-li trhová cena býti zaplácena dobírkou, bylo ji zaplatiti v Liberci, kam žalovaným zboží drahou bylo zasláno; ustanovení o dobírce by tedy přímo potvrzovalo úmluvu stran o splništi smlouvy v Liberci. Doložkou na faktuře, žalovaným jednostranně vepsanou, nemohlo býti změněno ustanovení oboustranné smlouvy o splništi smlouvy, napsané na objednávací listek. Poznámka »franco dráha Praha« znamená pouze, že objednatel je povinen platiti dovozní z Prahy do Liberce.

Čís. 3712.

Vládní nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., o přerušení valutových sporů.

»Sídlem« veškerenstva majitelů dílčích dluhopisů, majiteli svědčících anebo rubopisem převoditelných, jest sídlo soudu, jenž dne 26. února 1919 byl povolán, zřídit pro veškerenstvo majitelů opatrovníka (§ 2 zákona ze dne 24. dubna 1874, čís. 49 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 15. dubna 1924, R I 268 24.)

Krajským soudem v Liberci byl držitelům dílčích dluhopisu žalované železniční akciové společnosti zřízen opatrovník dle zákona ze dne 24.